

Focolarejournaal - Rocca di Papa, 9 april 2016

“Ik, jij, wij... de drijvende kracht voor verandering”

- 1. Telefoon, satelliet en web voor de universele gemeenschap**
- 2. Azië – 50 jaar leven** *Al 50 jaar is de eerste Focolare gemeenschap in Azië aanwezig. Een gelegenheid om de samen terug te kijken op het verleden en ons vandaag in te zetten voor de toekomst...*
- 3. Opening en groeten – live vanuit Griekenland**
- 4. De vruchten van vergeving – Zuid Afrika** *We weten niet waar de gevolgen van de vergeving toe leiden: Is de ervaring van Welile Shasha uit Pretoria.*
- 5. Gibi&Doppiaw** *Een gebaar van vergeving.*
- 6. SMU 2016 - R4U - #4PEACE:** *live vanuit Ecuador*
- 7. Wat kan ik voor mijn mensen doen? – Brazilië** *De passie voor de kunst van Adriana Rocha verbreedt zich, om de zwaksten van haar stad te kunnen omarmen. Zo begint haar inzet voor het project AFAGO.*
- 8. Moskou, hoop geeft vleugels** *Moskou, het hart van de Russische Orthodoxie, wordt verwarmd door de eerste omhelzing tussen Patriarch Kirill en Paus Franciscus. Een kleine gemeenschap, verspreid onder de 18 miljoen inwoners, koestert hier de droom van eenheid..*
- 9. Een groet van de gemeenschap in Kazakstan – in gesprek met Broeder Lucas Baino**
- 10. In gesprek met Maria Voce (Emmaus) en Jesús Morán**
- 11. Chiara Lubich:** *De broederschap wordt alleen bereikt door een bijzondere liefde Uit een antwoord van Chiara Lubich op de bijeenkomst van de “Politici voor de Eenheid”: Broederschap in de politiek: utopie of noodzaak? gehouden te Bern, 4 september 2004.*
- 12. Afsluiting**

1) TELEFOON, SATELLIET EN WEB VOOR DE UNIVERSELE GEMEENSCHAP

Eli Folonari: Dit is de eerste uitzending vanuit Rome: de thuiskomst van Chiara werd met veel geschenken, bloemen, telegrammen, uit alle delen van de wereld gevierd.

Paolo Balduzzi: En hier zijn we dan, hier is het tafeltje waar alles begonnen is, herkennen jullie het? Hier zijn Chiara Lubich en Eli Folonari die telefonisch met enkele steden in de wereld verbonden zijn. Het is 2 oktober 1980. Dit was het eerste vergadergesprek op wereldniveau.

Hier naast mij zit Ana Paula Meyer die sinds 1986 bij Chiara woonde en zich sinds 1986 met het "Collegamento CH" (het focolarejournaal) heeft bezig gehouden. Anna Paula, waarom heet die verbinding eigenlijk CH?

Anna Paula Meier: Omdat het via Zwitserland liep, daar waren de eerste telefoonvergadergesprekken, dus CH staat voor Confoederatio Helvetica en die naam is gebleven.

Paolo: Ana Paula, wie weet hoe vaak je taferelen als deze gezien hebt, wat voor indruk maakt deze foto op je?

Anna Paula: Een mooie indruk, het brengt de herinnering naar boven van momenten van grote gemeenschap met allen, want het idee van Chiara was om iedereen te bereiken en samen op weg te zijn.

Paolo: Ook vandaag is er deze wereldwijde gemeenschap en in hetzelfde huis, in dezelfde kamer werkt nog steeds de commissie voor de voorbereidingen van het focolarejournaal. Hier de internationale redactie, mensen vanuit de Verenigde Staten, Brazilië, Tsjechië, een redactie die zich bezig houden met de inhoud, de techniek, de vertalingen.

Cesare, toen we zonet begonnen vertelde je me dat dit object veel met ons te maken heeft en ook met het focolarejournaal, waarom? Wat is het?

Cesare Borin: Dit is het model van een satelliet, de Olympus die de ESA, the European Space Agency, op experimentele basis beschikbaar heeft gesteld voor de uitzendingen van onze eerste internationale evenementen. Vervolgens is een soortgelijke satelliet beschikbaar gesteld voor videobeelden van het focolarejournaal. Op dit moment maken we geen direct gebruik meer van een satelliet voor de uitzendingen, omdat we het internet gebruiken.

Paolo Balduzzi: In hoeveel talen wordt de het focolarejournaal uitgezonden?

Iracema Amaral: Wij hier vertalen in 11 talen, de meest voorkomende, maar er wordt ook op veel plaatsen vertaald waar een gemeenschap van de focolare beweging aanwezig is.

Paolo: Dus eigenlijk weten we niet in hoeveel talen het focolarejournaal vertaald wordt. Anna Paula, je vertelde me dat er echt iets is om te laten zien in de tuin van dit huis.

Anna Paula: Oh ja! Er is de antenne, dat is een geschenk geweest van een European Space Agency, die werd gebruikt voor de videoconferenties die vanaf 2003 gemaakt zijn.

Paolo: Heel Goed. Dan gaan we die bekijken.

Logo van het collegamento CH van 2003

Eli Folonari: Hongarije?

Vrouwenstem: We zijn er met heel ons hart!

Chiara Lubich: Dit is het eerste focolarejournaal via de satelliet!

Eli Folonari: Canada?

Vrouwenstem: Ook Vancouver en Montreal zijn verbonden!

Chiara Lubich: heel goed

Paolo: (wijzend naar de antenne in de tuin) Dit is echt in de stijl van de grote TV zenders het is een grote antenne die gebruikt wordt voor uitzendingen over heel de wereld. Toen deze hier werd gebracht, moest hij een plaats krijgen, en in plaats van hem op een verborgen plaats te zetten, wilde Chiara hem midden in de tuin, waarom?

Anna Paula: Omdat - zei ze - het een monument is voor universele gemeenschap, dat is de universele liefde, dat is de betekenis die zij gaf aan deze communicatiemiddelen.

Paulo: Heel goed. En Chiara kon hem zeker vanaf haar balkon daar zien?

Anna Paula. Ze zei: "Die doet me denken aan alle mensen in de wereld".

Paulo: Dus samen met de hele wereld beginnen we vanuit hier het focolarejournaal met het eerste bericht dat uit Azië komt

2) AZIE – 50 JAAR LEVEN

Speaker: Een geschiedenis van vriendschap, verkondiging van het evangelie, hulp aan de armen, maar ook van dialoog tussen godsdiensten en culturen, dat is wat de Focolarebeweging in Azië kortgeleden gevierd heeft bij de herdenking van haar 50 jarige aanwezigheid in het continent. Getuigenissen van ondernemers, studenten, politici en gezinnen laten de weg zien die - vanaf het begin, 50 jaar geleden - in Azië is afgelegd door de gemeenschappen van het focolare.

Silvio Daneo: Ik was op weg naar het vliegtuig dat me naar Azië zou brengen, het was middag en nadat ik alle formaliteiten had afgehandeld en rustig zat, besepte ik op een zeker moment, dat het 16 februari was, 3 uur 's middags. Dat was precies dezelfde dag en dezelfde tijd van mijn vertrek 50 jaar geleden. En dan herleef je automatisch, juist omdat het niet gepland is, die momenten die zo bijzonder waren.

Speaker: Het is 16 februari 1966, Guido Mirti, ook wel Cengia genoemd en Giovanna Vernuccio, gaan samen met drie jonge focolarino's op verzoek van Chiara Lubich naar de Filippijnen om daar en in heel het Aziatisch continent de nieuwe spiritualiteit van de eenheid te brengen.

Silvio Daneo: We zijn vertrokken toen de oorlog met Vietnam in volle gang was; als er over de Filippijnen gesproken werd wist men niet goed waar dat lag, maar als je zei: “nog verder dan Vietnam” dan wist iedereen wat dat wilde zeggen. Die oorlog heeft daarna nog 10 jaar geduurd. [...] Het kon zijn dat je niet meer terug kwam van die reis [...]; dus Chiara en allen hier loslaten, was een grote stap. [...] ik heb het voorrecht gehad om Cengia te mogen begeleiden. [...] Ik was zijn stem en de zijn oren, want hij sprak geen Engels. Ik moest continue twee talen spreken in de 15 jaar dat ik hem heb gesteund.

Giò Vernuccio: We zijn in dit kleine huisje gaan wonen zonder ook maar iets te kopen. Onze buurvrouw heeft ons 3 stoelen geleend. De eerste 3 of 4 maanden hadden we geen koelkast en dat in een land waar alles gelijk bederft. [...] we hadden wat geld, dat ze ons hadden meegegeven, maar het kwam absoluut niet in ons op iets te kopen als de mensen om ons heen het niet hadden. En toen Chiara hier kwam bevestigden ze dat: “Zoals zij zijn zo moeten jullie ook zijn” zei ze. [...] Dus zo heeft het Ideaal zich zeker onder de armen verspreid, maar wonderlijk genoeg ook onder vele rijken die ons veel spullen gaven om aan de armen te geven, heel veel spullen. En dit heeft ervoor gezorgd dat van de rijken naar de armen toe veel werd doorgegeven, en van de armen naar de rijken werd ook iets doorgegeven, datgene wat ze in zich hadden. En met dit geld van de rijken hebben we gereisd, en zo is het Ideaal in Korea gekomen, in Japan, [...] We hadden op de achterkant van de deur een kaart van Azië, als we de deur sloten verscheen Azië, en het was groot, [...] Het zou moeilijk zijn... ik heb avonturen beleefd met de mieren, met de spinnen, de armoede, de overstroming, de aardbevingen, zoals de nieuwsberichten over deze eilanden doorgeven, maar alles was werkelijk bedekt door de liefde van deze personen, echt heel sterk.

Silvio Daneo: Kortgeleden zei een journalist dat het Focolare in Azië een groot succes heeft gehad [...] juist vanwege die capaciteit om niets op te leggen, niets aan de ander te willen leren, niet te verwachten, maar aan te bieden... een beetje op een focolaremanier, je één maken, wat eigenlijk empathie is, die leegte in je maken die de dialoog mogelijk maakt [...] en iemand die 50 jaar geleden geen enkel idee had van wat er zou gaan gebeuren kan - denk ik - zeggen een getuige te zijn en getuigenis te geven van de waarheid van deze feiten. Tot glorie van God en ook om eindelijk ook wat ruimte te laten aan het positieve.

3) OPENING EN GROETEN

Tecris:

Goedenavond allemaal! Wo hen gao xing wen hou da jia! Met dit applaus bedanken we Gio en Silvio voor het vertellen van de geschiedenis die in het bijzonder ons betreft die uit vele Aziatische landen komen. Ik ben Tecris uit China, uit Macau. Hier naast mij zijn, zoals jullie kunnen zien, mensen uit verschillende Aziatische landen: Hong Kong, Thailand, Korea, Japan, Filippijnen... en andere landen.

Hier is b.v. Roselyn uit Myanmar.

Roselyn: Dag allemaal, ik ben Roselyn, ik kom uit Myanmar, ik ben blij dat ik hier met jullie allemaal kan zijn. *(een groet in de Birmaanse taal)*

Tecris: Dank je Roselyn, en naast mij staat Pernandos die uit Indonesië komt. Wat vertel je ons van Indonesië?

Pernandos: Bedankt. Indonesië heeft 250 miljoen inwoners – de meeste moslims van de wereld – het bestaat uit ongeveer 17.000 eilanden en er worden 200 verschillende talen en dialecten gesproken. Indonesië is multicultureel, godsdiensten, er zijn veel stammen... Ik ben in een eenvoudig katholiek gezin geboren, ik woon in Indonesië, we hebben ook een symbool. Ik zeg het eerst in het Indonesisch, in Bahasa en dan vertaal ik het in het Italiaans, *(hij spreekt in bahasa)* dat wil zeggen: “De diversiteit in de eenheid”, precies. En het Ideaal van het focolare heeft me geleerd om in deze variëteit de eenheid te beleven. Dat kon nuttig zijn voor mij, ook als Indonesiër, die in zo’n verscheidenheid leeft in een land dat zo groot is. Dank, dank, aan Chiara Lubich, dank aan jullie allemaal! [...]

Tecris: Dank je Pernandos. *We heten ook allen hier in de zaal van harte welkom. Het grootste gedeelte komt uit Loppiano, maar is afkomstig vanuit heel de wereld, zoals Cuba, Malawi,...en we groeten jullie allemaal die het focolarejournaal volgen in de 5 werelddelen. We weten dat in de Mariapoli Luminosa, dicht bij New York 250 mensen vanuit heel Noord Amerika bij elkaar zijn. Ciao!*

We groeten Marco Tecilla, de eerste focolarino, die afgelopen zondag 90 jaar oud is geworden! En we groeten ook Palmira Frizzera, een van de eersten, samen met Chiara, die in Montet woont in Zwitserland en vandaag jarig is. Gefeliciteerd Palmira!

Gedurende dit focolarejournaal zullen we een lange reis maken... naar Pretoria, in Zuid Afrika, in Brazilië naar San Paolo, e daarna naar Rusland, Moskou.

Nu zou Predy uit Athene aan de telefoon moeten zijn. Ciao, hoor je ons?

Predy: Ja, hier ben ik!

Tecris: We hebben berichten ontvangen over al datgene wat er gebeurd in Griekenland, en over jullie inzet, samen met anderen. Kun je ons daar iets over vertellen?

Predy Pizzo: In het kort. Zoals jullie weten maakt Griekenland een moeilijke periode door, vanwege de economische crisis, zowel voor de Griekse gezinnen als ook voor de vele mannen, vrouwen en kinderen die hun land verlaten vanwege de oorlog.

In het Focolare, hebben we ons met de gemeenschap af gevraagd: “Wat kunnen we doen? Hoe kunnen we de angst, het lijden, de eenzaamheid, de wanhoop van deze mensen op ons nemen? Hoe kunnen we concreet iets betekenen voor zowel de Griekse gezinnen met problemen als voor de vluchtelingen.

Samen met andere verenigingen, katholieke en orthodoxe, en sociale instanties zijn we regelmatig naar de vluchtelingenkampen gegaan om te helpen, soms eenvoudigweg door te spelen met de kinderen of mee te helpen eten uit te delen, of spullen te brengen voor de eerste levensbehoeften, vooral om aanwezig te zijn, met hun te zijn, te luisteren. En zo is een heel eenvoudig netwerk van solidariteit met veel mensen ontstaan.

Het mooie is dat we ervaren hoe het lijden ons verenigt, en datgene wat eerst een obstakel was voor de relatie, vanwege de verschillende godsdiensten, is geen obstakel meer en zij aan zij

proberen we iedereen lief te hebben. Het is een druppel in de oceaan, maar het is een druppel van liefde.

En volgende week op het eiland Lesbo komen Paus Franciscus, de oecumenische patriarch Bartholomeus I, samen met de aartsbisschop van Athene Ieronimus en de president van Griekenland. Dat helpt ons om nog meer te groeien in dit delen en deze gemeenschap. We zien dat het voor velen een grote vreugde is en een teken van hoop. Ciao allemaal!

Tecris: Ciao, Predy! Bedankt!

Predy: Ciao!

4) DE VRUCHTEN VAN VERGEVING – ZUID AFRIKA

Tecris: We gaan naar Zuid Africa. Dr. Welile Shasha leidt een afdeling van volksgezondheid. Hij is een belangrijke campagne aan het voeren om op het platteland sanitaire voorzieningen aan te brengen. Hij heeft enkele ervaringen naar onze redactie gestuurd. We laten er één van zien.

Welile Shasha:

Ik ben getrouwd en heb 3 kinderen, die nu volwassen zijn en ook getrouwd. Ik ben een consultant van volksgezondheid, en gevestigd in Pretoria. Vandaag zou ik graag wat ervaringen over vergeving willen delen.

Toen een collega zijn stem tegen mij verhief op een weekend conferentie van onze organisatie zei ik tegen hem: "Laten we alsjeblieft nu het werk van de conferentie afmaken. Als we terug naar huis gaan zullen we hier verder over spreken."

Toen we thuis waren, de week daarop, kwam ik hem weer tegen en zei: "Ik was erg gekwetst toen je naar me schreeuwde, maar laten het geschreeuw achterwege laten. Ik zou graag willen weten wat het is dat ik verkeerd gedaan heb, want ik wil niet herhalen." Toen zei hij: "Nee, nee, nee, maak je geen zorgen, het is nu voorbij." Ik zei: "ben je er zeker van? ". Hij zei "ja". Ik zei: "Het deed me pijn dat je dat deed waar zoveel mensen bij waren, en je weet ... Ik ben een beetje ouder dan jij ook, maar ik heb het je vergeven. Laten we het vergeten en ik zal het er niet meer over hebben. Waar is je computer waarmee je wilde dat ik je zou helpen?"

Dus hij ging hem halen. Ik analyseerde zijn gegevens, maakte een rapport voor zijn leidinggevenden en hij was erg blij.

Een maand later kwam zijn vrouw naar me toe en zei tegen mij: "weet u? Mijn man heeft me de hele maand niet geslagen." Ik zei: "Maar wat heeft dat met mij te maken? ". Ze zei: "Ik denk dat het er iets mee te maken heeft, want sinds hij met u samen werkt, is hij een beetje anders."

[...] Dus zijn we vrienden gebleven tot op de dag van vandaag.

[...] Misschien wilt u me vragen waarom ik dit soort dingen doe. [...] Op een dag was ik bij de Focolare beweging en er werd gesproken over vergeving. [...], Namelijk dat het afhangt van wie vergeeft en niet van wie schuldig is. [...]. Dus besloot ik om het thuis toe te passen, met mijn vrouw en de kinderen [...] en het werkte heel goed. [...]

Tecris: Bedankt Walile en een groet aan allen daar in Pretoria.

5) GIBI&DOPPIAW

Tecris: Ciao, hier zijn we met enkele vrienden! Hoe heet je?

Miriam: Miriam.

Tecris: Kennen jullie Gibi en Doppiaw?

Miriam: Natuurlijk!

Tecris: Ah! Ik dacht van niet. En jij?... We zullen ze even aan jullie voorstellen.

Gibi: "Nu zal ik je wel eens wat laten zien!!!"

Tecris: Bedankt Walter Kostner.

6) SMU 2016 - R4U - #4PEACE: LIVE VANUIT ECUADOR

Tecris: Van 1 t/m 10 mei zal er de Verenigde Wereld Week zijn, we zullen Ecuador, Quito van dichterbij bekijken. Tegelijkertijd zullen er over heel de wereld, workshops en manifestaties gehouden worden in het teken van de dialoog tussen de verschillende culturen. Catalina uit Ecuador zou aan de telefoon moeten zijn. Hoor je ons?

Catalina: Ja, ik hoor je heel goed!

Tecris: Wat zijn jullie aan het voorbereiden?

Catalina Hinojosa: Deze Verenigde Wereld Week, die we in heel de wereld zullen beleven, zal zich in het bijzonder concentreren op Ecuador. Er zullen hier jongeren uit verschillende landen komen. Een belangrijk kenmerk van onze Latijns-Amerikaanse landen en vooral van Peru, Ecuador en Bolivia is de kracht van de eeuwenoude culturen... waar we de inculturatie beleven. Daarom hebben we een slogan gekozen: CULTUREN VERBINDEN, EEN WEG NAAR DE VREDE"

Met de jongeren zullen we drie dagen bij enkele inheemse gemeenschappen doorbrengen in het Andes gebergte, in het Amazonegebied en aan de Stille Zuidzee waar er Afro-Amerkanen wonen. Deze ervaring zal uitmonden in een "FESTIVAL VOOR VREDE" we zullen dat precies op de equator, de evenaar doen, als teken van de eenheid precies op de helft van de wereld. Om dit voorstel duurzame voort te zetten hebben we een project opgezet "De permanente Scholen voor de vrede": met het doel om vooraanstaande personen te vormen in de cultuur van de relatie. Die scholen zullen we in verschillende steden houden beginnend bij Otavalo, stad van de inheemse cultuur. Enkele zullen we binnen bepaalde bedrijven houden, om ook binnen het bedrijf een stempel van broederschap achter te laten dat ter inspiratie voor het bedrijf kan dienen. Als jullie willen kunnen jullie onze pagina op facebook bezoeken: *Jovenes por un mundo unido Ecuador, tot ziens daar!*

Tecris: Samen met jullie zullen we deze speciale week in Ecuador en alle andere steden van de wereld beleven! En voor wie de social network gebruikt doen we het voorstel om jullie inzet voor de vrede op het netwerk te plaatsen d.m.v. de hashtag: **#4Peace**. Meer informatie kunnen jullie vinden op de volgende website: www.run4unity.net o www.unitedworldproject.org

7) WAT KAN IK VOOR MIJN MENSEN DOEN? – BRAZILIË

Tecris: Nu gaan we naar Brazilië. AFAGO is een Niet-Gouvernementele Organisatie uit San Paolo, die eind jaren '70 ontstaan is uit een groep jongeren zich de uitnodiging van Chiara Lubich hebben eigen gemaakt: "sterven voor je eigen mensen", wat inhoudt, je in te zetten daar waar je woont en een bijdrage leveren om de sociale problemen op te lossen. Laten we naar Adriana Rocha luisteren.

Adriana Rocha: Heel mijn relatie met de wereld liep via de kunst. Hoe kon ik zeggen dat ik met de wereld verenigd was, of dat ik in de universele broederschap geloofde en tegelijkertijd niet mijn bestaan delen met de personen die in mijn stad leefden, in mijn land? Ik heb gevoeld dat mijn ervaring als artiest zich moest openen. Een vriendin, uit San Paolo zei dat ze 3 of 4 gezinnen kende van een heel arme gemeenschap, in de wijk Pedreira.

Maria Jorge: Ik werkte samen met de vrienden van st. Vincentius, hun doel is om de families in nood te helpen.

Adriana: Het waren kleine huisjes door de bewoners zelf gemaakt, midden in het bos. Barakken van golfplaat, karton, hout wat ze op straat vonden. We zijn hier gekomen en hebben langzaam de mensen leren kennen. In eerste instantie hebben we ons gericht op de kinderen; iedere zondag kwamen we hier om met hen te spelen.

In 1984 hebben we besloten om samen met hen die eerste noodzaak van de huizen aan te pakken. We hebben voorgesteld om in bepaalde vorm samen te werken: we hebben groepen van 5 gezinnen gevormd waar ieder aan zijn eigen huis bouwden en ook aan dat van de 4 andere gezinnen. Het was heel moeilijk, want we hadden natuurlijk helemaal geen geld om te bouwen. Niemand van ons had geld, we waren studenten en we hadden een hele gemeenschap om op te bouwen. In die tijd hebben we veel activiteiten georganiseerd, rommelmarkten, feesten, we hebben materiaal gevraagd op de verkoopplaatsen van bouwmaterialen. Een andere activiteit was in de grootste straat van San Paolo, de Paulista, iedere keer dat het stoplicht op rood sprong, renden we naar de auto's toe en hadden we één minuut de tijd om uit te leggen wat we deden en om een bijdrage te vragen. Veel van ons geld hebben we zo bij elkaar gehaald..

In 1993 is AFAGO gecreëerd, een NGO die kinderen opvangt die in moeilijke situaties leven en hen alternatieve activiteiten aanbied, sociaal-educatieve activiteiten, toneel workshops, informatica, muziek, sport... Dit voor de kleinen, voor de wat ouderen ook een eerste begin van een beroepsopleiding.

Bruno: Voordat we bij AFAGO kwamen hadden we geen enkele ambitie om te groeien of te studeren, want we hadden wel wat anders nodig, zoals b.v. eten.

Mayara: Alleen als je naar AFAGO komt kun je begrijpen wat het is. In mijn geval heeft AFAGO me geholpen om te begrijpen dat ik zelf mijn lot kan bepalen.

Adriana: Ik denk dat het sterven voor je eigen mensen vandaag hetzelfde moet zijn als in '79: ieder van ons zou om zich heen moeten kijken en zich af moeten vragen "wat kan ik voor mijn mensen doen?"

8) MOSKOU, HOOP GEEFT VLEUGELS

Tecris: 12 februari heeft in La Habana de historische omhelzing plaats gevonden tussen Paus Franciscus en Patriarch Kiril. We zijn naar Rusland gereisd om daar enkele leden van de focolare-gemeenschap te ontmoeten die in de Russische hoofdstad leven.

Victoria Gómez, journaliste: *Moskou, hart van Russische orthodoxie, is opgewarmd door de eerste omhelzing tussen Patriarca Kirill e Paus Franciscus. Hier voedt een kleine gemeenschap, verspreid onder de 18 miljoen inwoners de droom van de eenheid en geven ze vleugels aan de hoop.*

Serghej Yartsev bedrijfsconsulent: *De laatste twintig jaar is er hier veel veranderd. We zijn overgegaan van het moment van de ontdekking en de kennismaking met God, naar het moment van het leven met zijn dagelijkse problemen. Ook voor mij, net als voor vele mensen in mijn land was het een sterke ontdekking. In onze gemeenschap zijn we bevoorrecht, want we zijn toeschouwers van wat God op dit moment tot stand brengt, in stilte volgen we alles en proberen het niet te ruineren... Ik hoop dat het verder vooruit gaat, ik zou er ook haast bij hebben...*

Galia Abaturova – Journalist: *Ik ben journalist en een dag werd me gevraagd om Monica Mayerhofer te interviewen, een arts die hier kwam werken. Een keer vertelde ze me over de Beweging. Ik had nooit gedacht dat iemand van bijna veertig jaar zijn leven zo radicaal zou kunnen veranderen ... Toen mijn dochter ongeveer tien jaar geleden in de Kerk trouwde, dacht ik bitter dat ik en mijn man zo vele jaren geleefd hebben zonder het sacrament van het huwelijk ... Dus acht jaren geleden vierden we ons kerkelijk huwelijk. We zetten onze stap naar God en zijn op weg gegaan.*

Oleg Stepurko - musicus, componist: *Als er in het leven een tragedie plaatsvindt, dan stuurt God altijd een vertroosting. In onze parochie is Pater Alexander Men vermoord. We waren allemaal als schapen zonder herder. De Heer heeft daarentegen de Beweging gestuurd en Chiara Lubich is de moeder geweest die ons heeft opgevangen. Mijn studenten zijn heel jong en voor hen is het moeilijk om een spiritualiteit te begrijpen, want ze zijn niet in een christelijk gezin opgegroeid. Ik predik het principe van de Beweging om niet te prediken. M.a.w. alleen te prediken met mijn leven. Vaak ontvang ik enthousiaste brieven: "U bent hier de beste pedagoog.. U verteld ons ongelooflijke dingen..." Op dat moment kom ik te voorschijn en begin ik te spreken: "ik ben niets, ik ben een leegte, alles wat ik heb, heb ik van God gekregen".*

Grisha Shilo - musicus, concertspeler: *Mijn jeugd is tamelijk moeilijk geweest. Ik had geen vader en ben op een internaat op school geweest. Met al mijn geslotenheid en innerlijke blokkades heb ik langzaam aan geleerd om relaties op te bouwen, ik heb geleerd om te geven. Ik werk als musicus,*

reis door heel het land en in mijn beroep zijn er allerlei verleidingen die verbonden zijn aan mijn werk. Sommige mensen verbazen zich dat ik in God kan geloven, maar ik probeer te zeggen wat ik denk, want ik kan niet anders meer. Maar, ze accepteren me zoals ik ben en ze hebben me nog niet ontslagen.

Tanja Minakova – econoom: *Ik heb God leren kennen toen ik 17 jaar oud was door een vriendin. In mijn leven is iets binnengekomen, iemand, die daarna de zin heeft gegeven om verder te gaan en me te verwezenlijken. Ik heb economie gestudeerd. Chiara Lubich was met een nieuw project begonnen: de economie van gemeenschap. Ik heb begrepen dat dit mijn roeping was. Nu is eindelijk mijn eerste project tot stand gekomen, dat ik lanceer samen met een sociaal bedrijf. Ik hoop dat het niet alleen werkplaatsen genereert en mensen helpt, maar dat het ook God kan laten zien, zodat andere mensen hem kunnen leren kennen.*

Ieromonaco Giovanni: *Het overgrote deel van de focolarebeweging is orthodox, net als het overgrote deel van de burgers van Russische federatie. Er zijn enkele katholieken, protestanten, enkelen die geen christen zijn of nog geen precieze keus gemaakt hebben. Het is een hechte gemeenschap, waar het behoren tot de ene of andere traditie gezien wordt als een verrijking. Dit brengt een ervaring tot stand die in zekere zin profetisch is, al een Kerk zijn die “één” is. Datgene wat de katholieke en orthodoxe kerk in feite verdeelt is vooral het verleden, de geschiedenis, die bestaat uit misverstanden, oorlogen, en veel negatieve episodes. Dus wat deze situatie kan helen is een positieve geschiedenis. Een geschiedenis met een plusteken ervoor.*

Mons. Ivan Jurkovič – nuntius in Rusland: *De eenheid in Moskou. Ik denk dat er weinig plaatsen op de wereld zijn waar de eenheid zo belangrijk is als in Moskou. Er werd gedacht dat het een geopolitische hoofdstad was, maar Moskou is een religieuze hoofdstad. De kerken hebben zich volgens verschillende regels ontwikkeld, maar ze hebben dezelfde legitieme gegevens gevolgd van het evangelie. En dat is als oecumenische beweging naar voren gekomen. En het is ook gevoed door de grote spiritualiteiten, de grote charisma's. De eenheid is een must geworden. Deze eeuw die vooral door de Europese moeilijkheden wordt getekend, die zo kortzichtig zijn, is opgelost in de ontmoeting tussen paus Franciscus en patriarch Kirill in Havanna.*

Pater Alexander Borisov – pastoor in de kerk van de Heiligen Cosmas e Damianus: *Wat betreft de ontmoeting tussen patriarch Kirill en paus Franciscus zou ik kunnen zeggen dat in Rusland de meningen uiteen lopen. Het is een grote vreugde dat de hoofden van de twee grootste kerken elkaar eindelijk ontmoet hebben. En ik geloof dat in onze wereld, waar alle sociale groepen zich van elkaar afscheiden, de volkeren zich van elkaar afscheiden, zelfs de volkeren die dicht bij elkaar zijn, Oekraïne, Rusland enz., dat deze ontmoeting de geest van de relaties tussen de verschillende landen en de verschillende volkeren zal veranderen.*

Alla Fedotcheva - Modeontwerpster: *Geen enkele christen kan rust hebben totdat de eenheid onder alle christenen niet bereikt is. De ontmoeting tussen de patriarch Kirill en de Paus van Rome*

Franciscus: wat betekent dat voor ons in Moskou? In Rusland waar wij wonen? Het geeft ons de hoop, de vrede, het uitzicht dat een verenigde wereld dichtbij is.

Tekst:

*“Er zal tijd voor nodig zijn, maar het kleine plantje van het Ideaal zal groeien en zal een grote boom worden”
Chiara Lubich aan Tatiana Zhukova uit Moskou – 3 mei 1997*

Tecris: Bedankt allemaal uit Moskou, bedankt voor jullie leven!

9) EEN GROET VAN DE GEMEENSCHAP IN KAZAKSTAN: IN GESPREK MET BROEDER LUCAS BAINO

Tecris: We blijven in dezelfde regio en verplaatsen ons nu naar Kazakstan. We zouden Lucas Baino aan de telefoon moeten hebben, een broeder franciscaan die in Taldykorgan woont vlak bij de Chinese grens. Ben je er?

Broeder Lucas: Ja ik ben er, ciao allemaal!

Tecris: Ciao!

Broeder Lucas: Ik ben alleen hier, want het is hier midden in de nacht. Onze parochie van Taldykorgan, die toegewijd is aan Maria van Guadalupe (wiens gelaatstreken vreemd genoeg lijken op die van dit volk) bestaat uit de afstammelingen van de mensen die hier in de tijd van de Sovjet Unie gedeporteerd zijn. In die tijd doopten de grootouders hun kleinkinderen en gaven hen in het geheim het geloof door. Eens in de maand bezoek ik ook een kleine gemeenschap bij de Chinese grens. Kazakstan is een tolerant land, vanwege zijn pluraliteit van godsdiensten en nationaliteiten. De regering steunt deze tolerantie en het respect en de mensen kunnen een normaal leven leiden.

Wij zijn verbonden met de focolares van Moskou. Vorig jaar zijn we met achten naar de Mariapoli van St. Petersburg kunnen komen, en ook dit jaar zullen we weer deelnemen. We komen maandelijks bijeen met enkele parochianen rond het Woord van Leven. Er zijn ook enkele protestanten en orthodoxen aanwezig. We zijn allemaal geïnteresseerd om het Woord concreet te beleven. Met Pinksteren organiseren we een muziekconcert met toeschouwers en artiesten van alle drie de kerken. We delen wederzijds ook de belangrijkste liturgische momenten.

Ik maak van de gelegenheid gebruik om heel de wereld vanuit hier te groeten en van harte uit te nodigen wie ons wil komen opzoeken en ons voor een tijdje wil komen helpen. Ciao allemaal!

Tecris: Ciao! Bedankt broeder Lucas. De groeten aan allen!

Broeder Lucas: Dat zal ik doen.

10) IN GESPREK MET MARIA VOCE (EMMAUS) EN JESÚS MORÁN

Tecris: OnCity, onze steden nieuw leven inblazen. In Castel Gandolfo heeft een laboratorium van burgerschap plaatsgevonden waaraan 900 personen uit 30 verschillende landen hebben deelgenomen. Mensen die zich beroepsmatig, als studenten of vrijwillig in het sociale leven en de politiek inzetten. Ook hier was een grote variëteit van afgelegde wegen en ervaringen. Emmaus en Jesús, ook jullie hebben deelgenomen. Ik zou jullie willen vragen wat jullie denken van hetgeen jullie gehoord hebben en de dialoog die dat teweeg heeft gebracht.

Emmaus: Ik zou OnCity bijna willen vergeten, want hier hebben we deel genomen aan een planetaire OnCity, want we hebben ervaringen en levensgeschiedenissen gehoord vanuit heel de wereld - die in dezelfde lijn liggen als OnCity wat we hier de vorige week beleefd hebben - en die laten ons zien dat naast een wereld die verdeeld lijkt, verdwaald lijkt, gedesoriënteerd, afgescheiden, met alle kwaad van het universum, dat er naast deze wereld een andere wereld bestaat, het is geen verbeelding, die bestaat echt, het zijn mensen die leven voor de eenheid van de wereld, mensen die leven voor de universele broederschap, en die opbouwen! We hebben het gehoord door hun ervaringen, vind je niet?

Jesús: ja

Emmaus: Ik denk dat het focolarejournaal ook deze bedoeling heeft: om ons allemaal samen te verbinden - dus niet alleen 900 mensen, zoals bij OnCity, maar al diegenen die op dit moment met ons verbonden zijn - zodat we samen kunnen zeggen: "We hebben een kracht, we zijn een kracht, we zijn een kracht!" Wat ik zie dat naar voren is gekomen uit al deze ervaringen, van alle mensen die hier gesproken hebben, of op die ontmoeting van OnCity, is dat iedereen heeft gezegd: "Maar wat kan ik doen?, Ik, wat kan ik doen? En hij of zij is begonnen om iets te doen. En vanuit dit iets, dat iemand begonnen is, is er iets in de wereld veranderd. Maar je voelde dat deze persoon de kracht had gehad om te beginnen, omdat hij zich niet alleen voelde, want er was een heel lichaam dat achter hem stond, allemaal verenigd door hetzelfde doel, eenzelfde Ideaal, en dus in staat om ook het leven te geven, in staat om alles op het spel te zetten om iets te kunnen bereiken. En dan besef ik hoe sterk dit is, want één persoon alleen kan, als hij deze kracht van heel het lichaam heeft, wonderen verrichten! Net zoals één persoon alléén met een koffer vol explosieven een bloedbad aan kan richten, zo kan één persoon die de liefde in zich heeft, wat een explosief is, maar in positieve zin, leven veroorzaken, niet dood veroorzaken, wonderen verrichten! Dus het lijkt me dat we vanuit dit focolarejournaal gesterkt zouden moeten vertrekken.

Jesus: en dat zijn we al, lijkt me. Denkend aan die priester in Kazakstan, en al degenen die daar zijn, die zullen zich zonder meer gesterkt voelen door een volk dat voor hetzelfde leeft. Want voor ons is Kazakstan heel ver, voor hen daar, voelen dat ze deel uitmaken van een lichaam dat leeft voor hetzelfde doel - in dat land wat zo groot is, ook met enorme uitdagingen - is heel erg belangrijk.

In OnCity hebben we die prachtige tekst van Chiara herdacht die bekend staat als "De verrijzenis van Rome". Chiara die net een ervaring van heel sterk licht heeft gehad, die ze beleefd heeft in de zomer van 1949, komt vervolgens naar Rome en kijkt naar deze stad: een verwoeste stad, vlak na de oorlog, een stad vol met problemen, maar zij heeft dit licht in zich, en dit sterke idee van de broederschap, dus bekijkt ze Rome met deze ogen en ze staat niet stil. En ze neemt al het lijden in

zich op, al het lijden dat ze om zich heen ziet: kreupelen, blinden, mensen die in zichzelf verdwaald zijn, en zegt: ik moet mezelf in hen verrijzen. Dus ze is zò overtuigd van de liefde voor de naaste dat ze zegt: ik verrijz mijzelf door in hen te verrijzen. Het lijkt ons dat “De verrijzenis van Rome” een symbool is van datgene wat wij zouden kunnen doen, ieder van ons kan echt iedere dag beginnen, daar waar hij leeft – in een stad, op het platteland, in een groot of een klein land – met dezelfde kracht, doordat hij om het lijden van de ander op zich te nemen, om lief te hebben, hen als broers en zussen te behandelt, met het bewustzijn dat er achter hem een heel lichaam staat dat hetzelfde doet, misschien op duizenden en duizenden kilometers afstand!

Het doet me ook denken aan de “Storia di Light” die ik in deze dagen gelezen heb, die verschijnt in het tijdschrift Nuova Umanità, en Foco vertelt daar hoe Chiara zei dat ze als aangestoken lichtjes konden zijn zodat God, als Hij naar de aarde keek, een firmament zag. Ik geloof dat kijkend naar de zovele problemen, die er vandaag de dag zijn, we geen andere oplossing zien dan deze persoonlijke inzet, die tegelijkertijd een inzet is van een heel lichaam dat leeft. Dat leeft, dat zijn zeker niet wij alleen, er zijn ook veel anderen, maar voor ons is het zo.

Emmaus: Het is waar, zo is het, ik denk echt dat het zo is. Dat lied van Gen Verde komt in mijn gedachten op, met de woorden: “Ik ben geen superheld, maar ik geloof in het wij”, niemand van ons voelt zich een superheld, toch? “Maar ik geloof in het wij”. En gelovend in het wij kunnen we tot de aanval over gaan! We kunnen na dit focolarejournaal vertrekken samen met alle anderen, zeker, het lijden delen, de vrees, de angst, want die voelen wij ook – en die moeten we ook voelen, want we maken deel uit van deze mensheid - de twijfels. Maar sterker dan dit alles, met deze hoop. We zijn een kracht want “we zijn geen superhelden, maar we geloven in het wij” en zo wordt ieder van ons hoofdpersoon. Denken jullie niet? Ik denk dat iedereen het hiermee eens is; en ik reken op dit akkoord van heel de wereld, want samen kunnen we zeker iets doen.

En hoe? Ik denk dat niemand ons dat beter kan zeggen dan Chiara. Dus luisteren we nu naar haar, maar echt in een houding van: “Chiara, wat zou jij nu tegen ons zeggen? Wat kunnen we doen om deze realiteit op te bouwen?” En Chiara spreekt ons over een speciale liefde. Dus laten we naar Chiara luisteren met haar speciale liefde, die de liefde is waarmee ook wij deze wereld willen liefhebben.

11) CHIARA LUBICH: LA FRATERNITÀ SI REALIZZA SOLTANTO CON UN AMORE SPECIALE

*Chiara Lubich*¹: [...]. De broederschap ontstaat alleen door een speciale liefde. Een liefde die tot iedereen gericht is, zoals God Vader die de regen en de zon stuurt over slechten en goeden. Die liefde is niet alleen gericht op familie en vrienden of enkele personen, maar op iedereen. En dat is al een hele training. Als wij uit deze zaal weg zouden gaan alleen al met het voornemen om alle mensen die we ontmoeten lief te hebben, door als ik christen ben, mogelijkerwijs Christus in hen te zien - want Hij zal zeggen: “Dat heb je voor mij gedaan”, “dat heb je voor mij gedaan” - dan zouden we volgens mij al heel ver zijn, want hier vandaan zou de christelijke revolutie vertrekken.

Maar die liefde, die noodzakelijk is voor de broederschap, die geen verdraagzaamheid is, maar wel verdraagzaam, die geen solidariteit, maar ook solidariteit is, is iets anders, want het is de liefde van

¹ Uit een antwoord van Chiara Lubich op de bijeenkomst van de Beweging Politici voor de Eenheid in Zwitserland “De broederschap in de politiek: utopie of noodzaak?”, Bern, 4 september 2004.

God zelf – wij christenen zeggen: door de Heilige Geest in ons hart uitgestort – het is een liefde die als eerste liefheeft, die niet wacht om bemind te worden, die als eerste begint, die interesse toont voor de mensen, ... natuurlijk moet je hen niet lastig vallen, die begint als eerste, en die niet wacht tot hij bemind wordt. Over het algemeen verwacht je in de liefde altijd om bemind te worden om te kunnen beminnen. Het is integendeel een liefde die als eerste begint. Daaruit moet de revolutie vertrekken. En zoals onze beweging die door een charisma van God gekomen is, niet door ons, tot de uiteinden van de aarde: want als je van hier weggaat met het idee iedereen te beminnen en altijd als eerste te beginnen, zonder te wachten...eh! Dat is al een evangelie. Begrijpen jullie wat het evangelie is? Dit is evangelie. Het is bovendien een liefde die niet sentimenteel of platonisch is, het is geen vluchtige liefde, maar een concrete liefde, die zich een maakt met de beminde persoon. Als die ziek is, voelt die zich ziek met hem, als die blij is, is die blij met hem. Als die een verovering deed, is die verovering ook van hem. Het is een liefde die... Zoals Paulus zegt: “Alles voor allen worden”, “alles voor allen worden”, arm, ziek worden met de anderen. Delen: dat is deze liefde, het is een concrete liefde.

Dus: een liefde die tot iedereen gericht wordt, een liefde, die als eerste begint, het is een liefde die concreet moet zijn. En vervolgens moeten we de anderen liefhebben als onszelf, zoals het evangelie zegt. Dus mijn vriendin Eli, die hierin de zaai is, ben ik, want ik moet haar liefhebben als mezelf. Zoals ik mezelf liefheb. En ook Clara: ik moet haar beminnen als mezelf. Die mevrouw daar, die moet ik liefhebben als mezelf. Ook die andere mevrouw moet ik liefhebben als mezelf, want dat is evangelie. Ook dat is iets groots: wanneer beminnen we echt de ander als onszelf? We plaatsen in zekere zin als het ware onszelf over in de anderen, om hen lief te hebben als onszelf. Het is een liefde, die, als die door meerdere personen beleefd wordt, wederkerig wordt, want ik bemin Marius, Marius bemint mij, ik bemin Clara, Clara bemint mij. Deze wederzijdse liefde die de parel van het evangelie is, - Jezus heeft gezegd. “Ik geef jullie een nieuw gebod, hebt elkaar lief zoals ik jullie heb liefgehad” en Hij heeft gezegd dat dit gebod het zijne en nieuw was, - vat daarom het evangelie samen en vormt de basis van de broederschap. Wat kunnen wij anders doen om broers van elkaar te zijn dan elkaar lief te hebben zoals Hij ons heeft lief gehad, Hij die zelfs bereid was om zijn leven voor ons te geven? We moeten dat hier voor ogen houden. Als we voor ogen houden hoe deze liefde is, om een antwoord te geven aan de meneer die me de vraag heeft gesteld, hoe moeten we ons contact met de anderen zien? Het is nodig die te zien als een dialoog. Ik moet in de ander iemand zien met wie ik dialoog kan voeren. Maar om een dialoog met hem te kunnen voeren, moet ik hem kennen. Ik moet dus doordringen in de ander, en niet zozeer mezelf op de voorgrond plaatsen, maar proberen om de ander te begrijpen, te zorgen dat de ander zich kan uitdrukken. [...] doordringen in de ander, de ander de kans geven zich te openen, de ander laten spreken en dat hij de leegte in ons voelt, de capaciteit om hem te begrijpen. En dan gebeurt het – dat is onze ervaring – dat ook de ander begrijpt dat hij bemind wordt. Dan wil hij ook onze woorden horen.

En de paus zegt een prachtige zin over de dialoog. We moeten dus onze waarheid aanbieden, die waaraan wij denken, maar dat het een ‘respectvolle verkondiging’ is, een verkondiging die de gedachte van de ander respecteert, die niet aan proselitisme wil doen, die dus geen inbreuk wil plegen op de ander.

Zo zouden we de dialoog moeten voeren, meneer, dat is de basis van ons leven, van de universele broederschap.

12) CONCLUSIONE

Tecris: Met deze uitdagende woorden van Chiara groeten we elkaar. Het volgende focolarejournaal is op 18 juni om 20.00u. Zoals altijd zullen alle berichten van vandaag, morgen op de site van het focolarejournaal te vinden zijn: <http://collegamentoch.focolare.org/> om ze zo ook via de social network te kunnen delen met anderen.

Een een groet aan allen en goedenacht aan Azië. Wan an. Ciao!